

výslovně vznesena námitka nepřislušnosti soudu (§ 104 j. n), neboť žalovaná strana vznesla námitku nepřislušnosti soudu podle spisů všeobecně, tedy ve příčině všech nároků žalobou uplatňovaných, dovozovala pak, že vzhledem k výši zažalovaného peníze náleží věc před soud obchodní pokud se týče před obchodní senát krajského soudu, a navrhla, by celá žaloba byla odmítnuta. Podle toho nelze důvodně pochybovati o tom, že se námitka věcné nepřislušnosti soudu tak, jak byla vznesena, vztahovala i k nároku na zaplacení 10.000 Kč za dva nástiny. To však jest zvláštní nárok majetkový, který nevznikl z poměru služebního a který vzhledem k hodnotě 5.000 Kč převyšující nenáleží podle § 49 čís. 1 c. ř. s. před okresní soud, takže by se ho žalobce nesměl domáhati podle § 227 c. ř. s. v téže žalobě ani, kdyby byl okresní soud pro ostatní žalobní nároky příslušným. Ve příčině tohoto nároku byla tudíž žaloba prvním soudem odmítnuta právem, bylo proto dovolacímu rekursu i v tomto bodu vyhověti a usnesení soudu první stolice v tomto rozsahu obnoviti, ovšem s dodatkem naznačujícím, že odmítnutí této části žaloby se stalo k námitce žalované strany pro věcnou nepřislušnost soudu.

Čís. 9319.

Pro žalobu o vrácení pachtovní jistoty jest výlučně příslušným okresní soud. Lhostejno, že žalobce již v žalobě přihlížel k dlužné částce pachtovného a odečetl ji ze zažalované jistoty.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, R I 831/29.)

Žalobu o vrácení pachtovní jistoty 12.000 Kč zadal pachtýř proti propachtovateli na okresním soudě. K námitce věcné nepřislušnosti soudu první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by ve věci samé dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: Soud první stolice neprávem vyslovil svou nepřislušnost v tomto sporu o vrácení zbytku nájemní jistoty propachtovatelem žalujícímu pachtýři po udánlivém skončení pachtovního poměru. Nárok na vrácení nedoplatku jistoty nelze zaměňovati s nárokem na zaplacení nájemného (pachtovného), jak se stalo v napadeném usnesení, neboť nárok na zaplacení činže jest nárokem obligačním příslušejícím jen pronajímateli proti nájemci, kdežto nárok na vrácení nájemní jistoty jest nárokem příslušejícím podle obsahu žaloby pachtěři proti propachtovateli, nárok na nájemné jest nárokem náhradním za užívání pronajaté věci (§ 1090 obč. zák.), nárok na vrácení jistoty, kterážto jistota netvoří právo zástavní, nýbrž jen právo odečísti si vzájemné nároky, jest povahy zcela odlišné. Neprávem proto dospěl první soud k názoru, že tu jde o sporný nárok na zaplacení pachtovného, o němž podle výminečných ustanovení § 49 čís. 5 j. n. platí, že nárok takový jest podle toho, zda nepřesahuje 5.000 Kč či přesahuje, vymáhati buď u okresních neb u sbořových soudů. V souzeném případě jde o spor o vrácení jistoty podle obsahu smlouvy nájemní (pachtovní), tedy o spor ze smlouvy nájemní (pachtovní), který netýká se ani byti ani zaplacení činže, a jest proto

podle § 49 čís. 5 j. n. k rozhodnutí tohoto sporu výlučně příslušným okresní soud, a to, an předmět pachtovní leží v obvodu okresního soudu v K., tento okresní soud.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud usoudil správně z obsahu žaloby, že žalobního děje v ní vyličeného a z konečné žalobní žádosti, že tu jde o žalobu o vrácení pachtovní jistoty, tudíž o rozepři z nájemní smlouvy, a že proto pro ni jest podle § 49 čís. 5 j. n. příslušným okresní soud. Na tom nemění nic, že žalobce již v žalobě přihlíží k dlužné částce pachtovného a ji sráží ze zažalované jistoty. K té by se musilo přihlížeti i bez toho, kdyby žalovaný za sporu pohledávku na pachtovném namítl ke súčtování, a přece nebude pochyby, že by se tímto přednesem žalovaného, i kdyby činže převyšovala 5.000 Kč, nic nezměnilo na příslušnosti okresního soudu platně založené zažalováním pachtovní jistoty. Zúčtováním nájemného s jistotou předstihl žalobce jen očekávanou námitku odpůrcovu. Přes to však týká se žaloba jen jistoty, kdežto zaplacení činže se »týká« jen námitka. Kdyby byl správný stěžovatelův názor, že pro naznačený vztah mezi zažalovanou jistotou a dlužnou činží i žaloba o jistotu se týká zaplacení činže, patřily by spory o zrušení nájemní smlouvy podle § 1118 obč. zák. následkem prodlení v zaplacení nájemného, pokud by převyšovalo 5.000 Kč, před sborový soud, ačkoli není vážných pochybností, že spory ty patří k výlučné příslušnosti okresních soudů.

Čís. 9320.

Předpis § 225 c. ř. s. vztahuje se i na rekursní lhůtu do usnesení odvolacího soudu, jímž byl zrušen rozsudek pro uznání.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, R I 839/29.)

Procesní soud první stolice uznal rozsudkem pro uznání podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud odmítl žalobcův rekurs do zrušovacího usnesení odvolacího soudu.

Důvody:

Napadené usnesení bylo vydáno ve sporném řízení proti dílčímu rozsudku pro uznání a bylo právnímu zástupci žalobců dodáno dne 2. července 1929. Uplynula tudíž čtrnáctidenní lhůta rekursní stanovená v § 521 c. ř. s. dne 16. července 1929, rekurs byl však podán až 14. září 1929, tedy zřejmě opožděně. Na tom nemění nic, že počátek rekursní lhůty padl do soudních prázdnin. Podle čl. II čís. 3 zákona ze dne 19.